

DINÓK ZOLTÁN

Bence és szerelme

A kórház folyosóján nagy volt a káosz, a zűrzavar. A nővérek terelték vissza a betegeket. Bent Bence egy könyvvel a kezében csak lapított. Új beteget hoztak. A 4-es kórterembe. Felícia a 2-es kórterembe ment be, a déli gyógyszereket beadagolni. Bencének is adott három szem gyógyszert. Bence és Felícia szerelme már a másik két bent fekvő beteg számára is világossá vált. Bence azonban nem foglalkozott Péterrel és Gáborral. Ők sokkal betegebbek voltak. Bence művészlélek volt. Színészi tanulmányokat folytatott. Csak most egy évet kiesik minden valószínűséggel. Bence bevette a gyógyszereket. Felícia kacsintott egyet neki. A másik két beteg tudta, hogy Bence hamarabb szabadul, mint ők.

Aztán egy fél óra múlva az ebédet is meghozták. Péter és Gábor alig tudott nyelni, míg Bence falta a levest is és a pörköltet. Mikor visszafeküdt, rejtvényt fejtett. Közben Felicián járt az esze. Szép teste, rezzenő mellei, karcsú fenéke és szép szőke, vállig érő haja. Felícia épp a nővérszobában volt. Ő is evett. Szalámis szendvicset, paradicsommal. A felettese épp a gyógyszeres dobozokat pakolta egy helyre, az üvegszekrénybe. Neki is csak Bence járt a fejében. Soha nem volt ennyire szerelmes.

A délutáni pihenő alatt Bence kiment a kórház előterébe cigizni az úgynevezett barátaival, vagy legalábbis sorstársaival, Gáborral és Péterrel. Ezt az alkalmat kihasználta Felícia nővér, s szerelme után ment. Jó idő volt, kiment ő is a parkszerű részbe. Bence nagyot nézett. De Gábor és Péter még nagyobbat.

– Szia! – mondta Felícia.

– Szia! Hát te hogy kerülsz ide?

– Utánad jöttem!

Felícia aztán nagyon enyhén remegni kezdett. Fázott. Bence már épp nyomta el a csikket.

– Gyere be!

– De hát mit akarsz?

– Majd meglátod! Mondani akarok valamit!

S bementek a földszintre, az ajtó mellett álltak.

– Azt hiszem, a gyógyszer adagodat lejjebb veszem! Csak kábítanak – mondta Felícia.

– Ez zene füleimnek! – örült Bence.

– Most menj vissza a kórterembe.

DINÓK ZOLTÁN (1981, Kecskemét) író, költő. Volt hírlapáros és könyvkereskedő. Írt regényt, kisregényt, drámát, novellát, verset, esszét. Az álomvilág nagyúr címmel 2010-ben jelent meg novelláskötete.

– Jó.

– Nemsokára jön a vacsora ideje.

Bence a nővérrel együtt felment az emeletre. A beteg visszament a kettes kórterembe, Felícia meg a nővérszobába. A vacsorát hamar meghozták. Bence jó étvágygal falta a szendvicset a sajttal. Majd a tálakat elvitték, s hozták a gyógyszereket. Bence már három helyett csak egyet kapott. Bevette a tablettát vízzel, majd lefeküdt a könyvvel a kezében.

Két nap múlva szabadult. A kórház elé taxit hívott. Felícia csókot adott az arcára, s azt mondta neki:

– Holnap meglátogatlak.

– Rendszerben.

Bence kívánta az ágyat, ahogy hazaért. Aludt is egy jó nagyot. Másnap reggel, ahogy nyolc körül felkelt, tudta, hogy aznap délután a szerelme meglátogatja. Hozott is az italboltból egy üveg édes vörösbort. Ez majd jól esik nekik – habár neki nem is szabad innia. De mindegy. Szerelme épp orvosa is egyben, majd féken tartja...

Aztán egy óra körül kopogtatott Felícia. Bence ajtót nyitott, s átkarolták egymást. A srác a konyhába vezette.

– Hogy vagy? – kérdezte Felícia.

– Már jobban, mint tegnap – mondta Bence.

– Szedd azt a két-három szem tablettát! – mondta a nő.

– Jó. És te hogy vagy?

– Jól. Én még hála Istennek épelméjű vagyok.

Bence nevetett.

– Mert én nem?

– De, ne haragudj... – mondta zavartan Felícia.

– Most még pihenek pár napig, aztán melót keresek.

– Jó, szerintem is jó ötlet ez...

– Neked is nagy a hajtás, igaz?

– Igen, az. De lassan mennem is kell.

– Jól van. Én meg pihengetek.

Majd elköszöntek. Bence visszafeküdt, s egyre jobban érezte magát. Ahogy szerelmére gondolt, idegrendszeri fájdalma is csitult. Nagyon szépet álmodott az éjjel.

Nem vagyok fiatal Dosztojevskijhez

Mindenféle érzelmek kavarogtak benne. Úgy gondolta, sétál egyet. Ráfért a friss levegő. *A hasonmást* vitte magával. Azzal a szándékkal, hogy majd a padon azt olvasgatja. Nóra éppen nem is volt otthon. Egy doboz cigarettát is vitt magával.

Mikor a szokásos padjához ért, leült, s elővette a könyvet. Olvasni kezdte. Egy öreg tanár közelített feléje. Közben Endre rá is gyújtott. A tanár megkérdezte:

- Melléd ülhetek?
- Csak nyugodtan.

A tanár maga elé nézett. Endre nem is gondolta, hogy ez az ember tanár. Kicsit feszélyezve érezte magát. De a tanár is. Láta, hogy ez a fiatalember értelmiségi. Ezért megkérdezte:

- Mit olvasol?
- *A hasonmást* Dosztojevskijtől.

A tanár enyhén szólva meglepődött.

- Hány éves vagy? – kérdezte a tanár.

– Kereken harminc – felelte Endre.

- Nem bonyolult neked az az olvasmány? – kérdezte a tanár.

– Nem. Sok mindent megéltem én harmincévesen. Nem vagyok fiatal Dosztojevskijhez. Én is ugyanúgy értem, mint az öregebb ember...

- Pedig én tanár vagyok, még hozzá irodalomtanár.

Endre teljesen meghökkent. Szája elfehéredett, s gondolkodóba esett. Valamit végképp nem értett.

- De hát akkor hogyan mondhat ilyet? – kérdezte Endre.

– Voltam én könyvtáros is, s Dosztojevskijt nagyon kevesen vettek ki – mondta a tanár.

– Nem azért olvassák kevesen, mert deviáns ember volt vagy börtöntöltelék, hanem mert nem értik az emberek. Dosztojevskijt azért nem olvasnak, mert bonyolult nekik, nem értik. Nekem nem az. Én író vagyok. Aki pszichiátrián is volt, megmerülve a lelki szenvedés kínjaiban.

A tanár inkább nem szólt semmit. Megértette. Aztán felállt és azt mondta:

- Jó olvasást!
 - Meglesz! – mondta Endre.
- S elmélyedt az olvasásban.

Hajnalfelé

Iván álmatlan volt. Csak forgolódott összevissza. Nem bírta tovább, de az álmatlanság kegyetlen. Még csak fél négy volt. Úgy döntött, lemegy az utcára, hogy egy kis friss levegőt szívjon. Hátha attól álom jön a szemére. Felöltözött, s lesétált a másodikról. Az utcára érve valóban jobban lett. Sóhajtott a friss levegőből, s rágyújtott. Majd egy ápolatlan hajléktalan kinézetű ember közeledett feléje. Kezében borosüveget tartott. Köszönt Ivánnak:

– Szép éjszakát!

– Magának is!

– Mit csinál itt egyes-egyedül? – kérdezte a hajléktalan.

– Csak nem tudtam aludni. S szívni akartam egy kis friss levegőt. Tudja, három napja nem alszom rendesen.

A hajléktalan nevetett.

– Én meg három napja nem ettem rendesen – mondta.

– Hiába kér tőlem pénzt, nincs nálam a bukszám! – mondta Iván.

– Nem is akarok semmit kérni! – védekezett a hajléktalan.

– Akkor miért áll itt? Miért nem megy a dolgára?

A hajléktalan egy nagyot sóhajtván elhallgatott.

– Most miért hallgat? – kérdezte Iván.

– Mit meg nem adnék azért, hogy ne az utcasarokban aludjak. Ahogy megláttam magát, éreztem, hogy rendes ember, akkor erre gondoltam. Arra, hogy egy lakásban rendes körülmények között aludjak...

– Miért nem megy be a szállóba? – kérdezte az álmatlan.

– Ott az embert csak meglopják – mondta a fedél nélküli.

– Na tudja mit? Felengedem a lakásba önt, de ha meglátom, hogy valamit is elemel... akkor...

– Nem vagyok az a fajta! – vágta rá a hajléktalan azonnal.

– Remélem...

S felsétáltak. Iván megkínálta egy teával. A hajléktalan elfogadta. Nagyon jólesett a gyomrának. Persze Iván enni is adott neki. A hajléktalan végre most jóllakott. Ivánnak a szeméből már ki is szállt az álom. De a fedél nélküli valóban álmos volt, alig állt a lábán. Iván lefektette. A hajléktalan rögtön elaludt. Iván látta a szerencsétlen ember fizimiskáját, s nagyon tudta szánni, sajnálni.

– Milyen életük van ezeknek? – kérdezte magában.

Majd egy nagyot sóhajtott, s kiment a konyhába elmosogatni. Egyszer csak egy nagy ordítás hallatszott. Iván befutott a nagyszobába.

– Mi baj van? – kérdezte.

– Rosszat álmodtam. Kifosztottak és megverték – mondta a hajléktalan.

– Jézusom! Magának tényleg nehéz az élete.

– Mit gondolt? Hát persze, hogy nehéz...
– De senkinek sem könnyű...
A hajléktalan sóhajtott.
Majd elővette szatyráját, s egy cigit vett elő.
– Nálam ne dohányozzon! – kérte Iván.
– De hiszen láttam, hogy maga is dohányzott!
– Jól van, de akkor jöjjön ki a konyhába!
S a hajléktalan kiment. Majd ott az egyik konyhai széken leült s rágyújtott. Iván is megkívánta. Rágyújtott ő is.
– Méregdrága ez a cigaretta! Már csak pár szálam van!
– Rosszul áll anyagilag? – kérdezte a hajléktalan.
– Hát... Egy kis pénz nem jönne rosszul...
– Maga szegény ember. Hogy is jut eszébe, hogy meglopjam?
Iván fanyar képpel elmosolyodott.
– De nem szokott bemenni a szállóba? – kérdezte aztán.
– Ritkán. Borzalmas ott a koszt.
– Nem úgy, mint az én főztöm, mi? – kérdezte kicsit cinikusan Iván.
De a hajléktalan nem válaszolt, csak pár pillanat után.
– A maga étele olyan, mint egy szakácsé!
– Ó, bárcsak úgy tudnék főzni! Ne dicsérjen annyira, van, aki nálam is jobban főz...
A hajléktalan vállat vont.
– Az biztos, hogy régen tömtem meg jól a gyomromat. A mostani napot leszámítva.
– Ha akarja, még adok magának.
– Nem. Köszönöm. Jóllaktam. Megkérdezhetem, hogy mivel keresi a kenyerét?
– A postán dolgozom. Csak most szabadságon vagyok. És sokat vagyok álmatlan.
– Igen, olyan karikás a szeme.
– Nem csoda. A postán is nagy a hajtás.
– De miért álmatlan maga? – kérdezte a hajléktalan.
– Hát a gondok... Benne vagyok a korban. Sok mindent megéltem. És stresszes vagyok. Talán ezért.
– Felesége nincs?
– De volt, csak otthagytott. Mint a csapat-papot... És magának van, vagy volt?
– Nem. Én agglégyen voltam mindig. Nem tudják azt rám fogni, hogy a feleségem nem nézte el az iszákosságomat, s azért kerültem az utcára...
Iván mosolygott.
– De azért iszik rendszeresen... Láttam magánál a borosüveget.
– Csak azután kezdtem inni, hogy az utcára kerültem – mondta a hajléktalan.

– Hát... Ivásba menekülni szerintem rossz dolog. Bár megértem magát.
– Higgye el, sokat nem iszom – mondta a hajléktalan. – De rosszulesik
nekem a sorsom. Vannak hajléktalanok, akik háromszor annyit isznak,
mint én...

Iván megértően bólogatott.

– No most, hogy kialudtam magam, azt hiszem, ideje továbbállnom... –
mondta a hajléktalan komoly arcot vágva.

– Maga tudja... Biztos, hogy kialudta magát?

– Igen. Nekem ennyi elég.

A hajléktalan felállt, még egyszer köszönetet mondott mindenért, s
elment. Iván meg az órára pillant, s azt látja, hogy már kilenc óra. De már
nem álmatlan...